

MAGISZTERIUM

AZ
EZÜST-
MASZK

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

COOL
SELECTION

HOLLY BLACK és
CASSANDRA CLARE

MAGISZTERIUM

4. könyv

AZ
EZÜST-
MASZK

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

*Elias Delos Churchillnek,
aki talán a gonosz ikertestvér*

↑ ≈ Δ ○ @

1. FEJEZET

A börtön nem olyan volt, mint amire Call számított. Egész gyerekkorában krimisorozatokat nézett a tévében, így hát azt hitte, lesz egy goromba cellatársa, akitől eltanulhatja, mi a dörgés, és a raboskodása alatt legalább jól kigyúrhatja magát. Arra számított, hogy a kaja borzalmas lesz, és hogy folyton ügyelnie kell majd, ne akassza össze a bajszeit senkivel, mert a végén még megkéselik egy okosan fegyverre farigcsált fogkefével.

Mint kiderült, a varázsbörtön csak annyiban hasonlított a tévés börtönre, hogy Callt is olyan bűntényért csukták le, amit nem ő követett el.

Reggelente az ébresztette, hogy a Panoptikon halvány fényei vakítóan felragyogtak. A fiú pislogva és ásítózva figyelte a többi rabot (úgy tűnt, nagyjából ötvenen lehetnek), ahogy kiengedték őket a cellájukból. Elcsoszogtak, valószínűleg reggelizni, ám Callnek mindig a cellájához hozta tálcán az ételt két ór, akik közül az egyik állandóan morcos képet vágott. A másik folyton riadtnak tűnt.

Call már hat hónapja rostokolt itt, és annyira unta magát, hogy pofákat vágott a riadt őrré, csak mert így láthatta, amint még jobban megriad.

Egyik őr sem egy tizenöt éves gyereknek látta őt. Csakis a Halál Ellenségeként gondoltak rá.

Mióta Callt bezárták ide, még senki sem jött el hozzá. Sem az apja, sem a barátai. A fiú próbálta arról győzködni magát, hogy biztosan megtiltották nekik a látogatást, de ez sem nyugtatta meg, hiszen a többiek valószínűleg nagy bajba kerültek miatta. Nyilván azt kívánták, bár sose hallottak volna Callum Huntról.

Megevett valamennyit a tálcán lévő moslékból, aztán fogat mosott, hogy megszabaduljon az utóízről. Visszatértek az őrök: itt volt a kihallgatás ideje.

Minden egyes nap elvitték egy ablaktalan, fehér falú helyiségbe, ahol a Tanács tagjai az életéről faggatták. Egyedül ez törte meg a napjai monotóniáját.

Mi a legkorábbi emléked?

Mikor döbbsentél rá, hogy gonosz vagy?

Tudom, hogy azt mondtad, semmire sem emlékszel Constantine Madden életéből, de mi lenne, ha jobban megerőltetnéd magad?

Hányszor találkoztál Joseph mesterrel? Mit mondott neked? Hol van a menedéke? Mik a tervei?

Bármit is válaszolt Call, addig faggatták a legapróbb részletekről, míg végül össze nem zavarodott. Gyakran vádolták azzal, hogy hazudik.

Néha, amikor már irtóra kimerült és unta magát, kísértést érzett, hogy hazudjon, mert annyira nyilvánvaló volt, mit akarnak hallani a tanácstagok, és könnyebbnek tűnt egyszerűen azt beadni nekik. De Call nem hazudott, mert ismét vezette a gonosz nagyúri listáját, és fekete pontokat adott magának minden olyan tettért,

ami gonosz nagyúrhoz illő viselkedésnek tűnt. A hazugság egyértelműen ide tartozott.

A börtönben könnyű volt gonosz nagyúri pontokat felhalmozni.

A kihallgatói sokat emlegették a Halál Ellenségének lehangoló bűverejét, és azért nem merték hagyni, hogy Call beszélhessen a többi rabbal, nehogy ellenállhatatlan kisugárzásával rávegye őket valami ördögi tervre.

Call akár még hízelgőnek is találhatta volna az ettől való félelmüket, ha nem lett volna napnál is világosabb, hogy a tanácstagok úgy gondolják, szándékosan leplezi előttük ezt a jellemvonását. Ha Constantine Maddenek tényleg ellenállhatatlan volt a bűvereje, akkor Call épp az ellenkező hatást gyakorolta mindenkire. A kihallgatói egyáltalán nem voltak oda a társaságáért – ahogy a fiú sem az övéért.

Ezen a napon azonban Callre meglepetés várt. Amikor belépett a kihallgatóhelyiségbe, nem a már megszokott tanácstagok várták. A fehér asztal túloldalán az egyik volt tanára, Rufus mester ült, talpig feketébe öltözve. Kopasz, barna fejbőre csak úgy csillogott a túlzottan éles fényben.

Call már iszonyú régóta nem látott senkit, akit ismert. Legszívesebben átvette volna magát az asztalon, hogy megölelje Rufus mestert, pedig a mágus igencsak haragosan meredt rá, és amúgy sem volt nagy ölelkező.

A fiú leült a tanárral szemben. Még csak nem is integethetett vagy nyújthatott kezét Rufus mesternek, mivel a csuklóját hihetetlenül erős fémből készült, világító láncsal bilincselték meg a teste előtt. Megköszörülte a torkát.

– Mi van Tamarával? – kérdezte. – Nincs semmi baja? Rufus mester sokáig nézett rá némán.

– Nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet beszélnem neked róla – mondta végül. – Még abban sem vagyok biztos, hogy ki vagy.

Callnek elszorult a szíve.

– Tamara a legjobb barátom. Tudni akarom, mi van vele. Meg Harcebbel. Még Jasperrel is.

Furcsa érzés volt, hogy nem említhette Aaront is. Hiába tudta, hogy Aaron meghalt, hiába kellett elismételnie a halála körülményeit újra meg újra, a fiú mégis annyira hiányzott neki, olyan sokat gondolt rá, mintha még mindig visszatérhetett volna az életébe, nem veszítette volna el végleg.

Rufus mester egymáshoz nyomta a két tenyerét, mint ha imádkozna, és az ujjai hegyére támasztotta az állát.

– Szeretnék hinni a szavaidnak – mondta. – Ám hosszú-hosszú ideig hazudtál nekem.

– Nem volt más választásom! – tiltakozott Call.

– De igen, volt. Bármikor elárulhattad volna nekem, hogy Constantine Madden benned él tovább. Mióta tudtál erről? Csalással vettél rá, hogy a tanoncomnak fogadjalak?

– Mármint a vaspróbán? – Call nem akart hinni a fülének. – Akkor még semmiről sem tudtam! Direkt próbáltam elbukni... Még csak nem is *akartam* a Magisztériumba járni.

Rufus mester továbbra is kétkedő arcot vágott.

– Pontosan az keltette fel az érdeklődésemet, hogy megpróbáltál kudarcot vallani. Constantine tisztában lett volna ezzel. Tudta volna jól, hogyan manipulálhat engem.

– Nem vagyok Constantine – erősködött Call. – Lehet, hogy belém került a lelke, de akkor sem vagyok ő.

– Reméljük, hogy tényleg így van, a te érdekedben – felelte Rufus.

A fiún egyszeriben teljesen úrrá lett a kimerültség.

– Miért jött ide? – kérdezte a tanártól. – Azért, mert gyűlöl?

Rufus mester ezen láthatóan meghökkent.

– Nem gyűlöllek – felelte inkább szomorúan, mint mérgesen. – Megkedveltem Callum Huntot... nagyon is. Ám valaha Constantine Maddent is kedveltem... és ő majdnem elpusztított mindannyiunkat. Talán ezért jöttem ide: hogy kiderítsem, ezúttal megbízhatók-e az ítéletemben, amit egy tanoncom jelleméről alkottam... vagy ismét ugyanakkorát tévedtem.

A férfi épp olyan kimerültnek tűnt, mint ahogy Call érezte magát.

– A tanácstagok végeztek a kihallgatásoddal – folytatta Rufus. – Most el kell döntenünk, mit csináljanak veled. Szándékomban áll felszólalni a tárgyaláson, hogy elmondjam, amit te bizonygattál nekem az imént: hogy habár Constantine lelke lakozik benned, attól még nem vagy ő maga. De előbb a saját szememmel kellett látnom téged, hogy így ezt el is tudjam hinni.

– És most már elhiszi?

– Constantine sokkal elbűvölőbb volt nálad.

– Mindenki ezt hajtogatja – motyogta Call.

Rufus mester hezitált.

– Ki akarsz szabadulni a börtönből? – kérdezte.

Most először tette fel valaki ezt a kérdést a fiúnak.

– Nem is tudom – felelte Call, miután alaposan megfontolta a dolgot. – Aaron miattam... Aaront miattam ölték meg. Talán tényleg megérdemlem, hogy itt legyek. Talán itt kéne maradnom.

Ezt a vallomást hosszú, nagyon hosszú csend követte. Végül Rufus mester felállt az asztaltól.

– Constantine szerette a fivérét – szölt. – De soha nem mondott volna olyat, hogy büntetést érdemel a testvére haláláért. Mindig valaki mást hibáztatott.

Call nem felelt semmit.

– Aki titkolózik, sokkal inkább árt saját magának, mint hinnéd – folytatta a mágus. – Mindig tudtam, hogy vannak titkaid, Callum, és reméltem, hogy előbb-utóbb megosztod őket velem. Ha a bizalmadba avatsz, talán minden másként alakult volna.

A fiú lehunyta a szemét. Tartott tőle, hogy a tanárának igaza van. Titkolózott, és Tamarát meg Aaront meg Jaspert is titkolózásra kényszerítette. Bárcsak bevallotta volna Rufus mesternek az igazat! Bárcsak segítséget kért volna valakitől! Akkor talán tényleg nem történt volna meg mindez.

– Tudom, hogy még mindig vannak titkaid – mondta a férfi, mire Call meglepetten pillantott föl rá.

– Ezek szerint maga is azt hiszi, hogy hazudok? – faggatta a mestert.

– Nem – válaszolta Rufus. – De talán ez az utolsó lehetőség, hogy könnyíts a lelkeden. És talán ez az én utolsó lehetőségem, hogy segítsek rajtad.

A fiú Anastasia Tarquinra gondolt, aki felfedte magáról, hogy ő Constantine édesanyja. Amikor a nő közölte ezt vele, Call azt sem tudta, mit gondoljon. Még mindig sokkban volt Aaron halálától, sokkban volt attól az érzéstől, hogy mindenki elárulta, akiben addig hitt.

De mégis mit ért volna el azzal, ha elárulja az asszony titkát Rufus mesternek? Ez nem segítette volna ki a jelenlegi szorult helyzetéből. Csak ártott volna valakinek, aki megbízott benne.

– Szeretnék elmesélni neked egy történetet – kezdte a tanár. – Volt egyszer egy mágus, egy férfi, aki nagyon szeretett tanítani, élvezte, hogy megoszthatja másokkal a varázslat iránti szeretetét. Hitt a diákjaiban, és hitt önmagában. Miután egy óriási tragédia megrendítette ebben a hitében, a férfi rádöbrent, hogy magányos: az egész életét a Magisztériumnak szentelte, így a hivatásán kívül semmije sem volt.

Call pislogott. Szinte teljesen biztos volt benne, hogy ez a történet magáról Rufus mesterről szól, és el kellett ismernie, még soha nem gondolt a tanára életére a Magisztériumon kívül. Egyszer sem gondolkodott el azon, vajon vannak-e Rufusnak barátai, van-e családja, van-e bárkije, akit meglátogathat a szünidőben vagy felhívhat a tornádótelefonján.

– Nyugodtan beismerheti, hogy ez a saját sztorija – mondta neki Call. – Attól még ugyanolyan hatásos lesz.

Rufus mester bosszúsan meredt rá.

– Jól van, na – felelte. – A harmadik mágusháború után néztem végre szembe azzal, milyen magányos az általam választott élet. Úgy hozta a sors, hogy nem sokkal később rám talált a szerelem... épp egy könyvtárban, miközben ősi dokumentumokat kutattam. – A mester arcára kis mosoly ült ki. – Ám a férfi, akibe beleszerettem, nem volt mágus. Semmit sem tudott a mágia titkos világáról. Én pedig nem árulhattam el neki. Az összes szabályunkat megszegtem volna, ha beszélek neki a világunkról, ő meg ráadásul biztosan őrltnek tartott volna. Így hát inkább csak annyit mondtam, hogy külföldön dolgozom, és egyedül az ünnepekre járok haza. Gyakran beszélünk, amíg távol voltam, de alapvetően hazudtam a férfinak, akit szerettem. Nem akartam hazudozni, mégis azt tettem.

– Ez a történet nem pont arról szól, hogy néha jobb titkolózni? – értetlenkedett Call.

Rufus mester szemöldöke ismét bosszúsan rándult meg, és egészen összeért, ahogy a tanár a homlokát ráncolta.

– Ezzel a történettel azt akartam bizonyítani neked, hogy megértem, milyen titkolózni. Megértem, hogy a titkokkal néha másokat próbálunk védeni, és néha saját magunknak ártunk velük. Call, ha van bármi, amit még nem árultál el, oszd meg velem, és én megteszek mindent, amit csak tudok, hogy segítsek rajtad!

– Nem titkolok semmit – erősködött Call. – Most már nem.

Rufus mester bólintott, majd felsóhajtott.

– Tamara jól van – mondta Callnek. – Magányosan telnek a tanórái nélkületek Aaronnal, de boldogul. Harc-ebnek természetesen nagyon hiányzol. Arról viszont fogalmam sincs, hogy Jasperrel mi a helyzet. Különös dolgokat művel mostanában a hajával, de nem hinném, hogy annak bármi köze lenne hozzád.

– Értem – mondta Call kissé kábán. – Köszönöm!

– Ami pedig Aaront illeti – mondta Rufus mester –, egy krétornak kijáró pompával helyezték örök nyugalomra. A temetésén jelen volt a teljes Tanács és az egész Magisztérium.

Call bólintott, és lenézett a padlóra. *Aaron temetése.* Hallva, ahogy Rufus mester erről beszél – hallva a fájdalmat a férfi hangjában –, Call minden eddiginél valószínűsábbnak érezte a történeteket. Tudta, hogy mindig ez lesz élete központi tényezője: ő tehet róla, hogy a legjobb barátja már nincs életben.

Rufus mester az ajtó felé indult, ám kifelé menet egy röpké pillanatra megtorpant Call mellett, és a fiú fejére

tette a kezét. Call a legnagyobb meglepetésére gombócot érzett a torkában.

Miután az örök visszakísérték a cellájához, aznap már a második döbbenet érte. Az édesapja, Alastair várt rá a cella előtt állva.

A férfi visszafogottan integetett, mire Call megrebentette összebilincselte kezét. Sűrűn kellett pislognia, nehogy – a Halál Ellenségének lehengerlő ördögi bűvereje ide vagy oda – elsírja magát.

Call belépett a cellába az őreivel, akik levették róla a bilincset. Idősebb mágusok voltak, a Panoptikon sötétbarna egyenruháját viselték. Miután kioldották a fiú kezét, fémbéklyót rögzítettek a lábára, amit lánc kötött a falhoz. A lánc elég hosszú volt, hogy Call bejárhassa a celláját, viszont a rácsokat vagy az ajtót nem érhetette el.

Az örök kimentek a cellájából, bezárták az ajtót, majd eltűntek a félhomályban. Call azonban tudta, hogy továbbra is szemmel tartják őt. Ez volt a Panoptikon lényege: valaki mindig figyelte az embert.

– Jól vagy? – kérdezte Alastair rekedten, amint az örök elmentek. – Nem bántottak?

Úgy festett, mintha a karjába szeretne volna kapni Callt, hogy saját maga győződjön meg róla, nem sérült-e meg, mint amikor a fia kisgyerekként leesett a hintáról, vagy nekiment egy fának a gördeszkájával.

Call a fejét csóválta.

– Egyáltalán nem bántak velem durván – nyugtatta meg az apját.

Alastair bólintott. A szemüvege mögött kimerült és elgyötört volt a tekintete.

– Hamarabb is jöttem volna – mondta, és leült a kényelmetlennek tűnő székre, amit az örök odatettek neki a rács elé. – De nem engedtek be hozzád látogatókat.

Callt hihetetlen megkönnyebbülés öntötte el. Valahogyan sikerült meggyőznie magát arról, miszerint az apja boldog, amiért dutyiba zárták őt. Vagy ha nem is *boldog*, akkor is... talán jobb volt neki Call nélkül.

Borzasztóan örült, hogy ez mégsem igaz.

– Mindent megpróbáltam – mondta Alastair a fiának.

Call nem tudta, mit mondjon erre. Nem bírta szavakba önteni, mennyire sajnálja a történeteket. Ráadásul nem értette, hogy egyszeriben miért engednek most be hozzá látogatókat... Hacsak nem azért, mert a Tanács arra jutott, hogy többet nem veszik hasznát.

Lehet, hogy most fogadhat utoljára látogatókat.

– Az előbb Rufus mesterrel beszéltem – mesélte az apjának. – Azt mondta, a Tanács végzett a kihallgatásommal. Ez azt jelenti, hogy ki fognak végezni?

Alastair döbbsent képet vágott.

– Call, ez fel sem merül! És amúgy sem tettél semmi rosszat.

– Azt hiszik, hogy meggyilkoltam Aaront – válaszolta a fia. – Börtönbe zártak. Nyilvánvalóan azzal vádolnak, hogy valami rosszat tettem.

És tényleg rosszat tettem – gondolta magában. Ugyan Alex Strike mérte a halálos csapást Aaronra, ám a fiú akkor is azért halt meg, mert Call eltitkolta az igazat.

Alastair a fejét csóválta, elengedte a füle mellett a fia szavait.

– A Tanács fél... Félnek Constantine-tól, félnek tőled... Így hát kifogást keresnek, hogy itt tarthassanak téged. Valójában nem téged tartanak felelősnek Aaron haláláért. – A férfi felsóhajtott. – És ha ez nem nyugtat meg, hát gondolj arra: mivel fogalmuk sincs, hogyan ültette át beléd a lelkét Constantine, nyilván nem vállalnák

annak a kockázatát, hogy a haláloddal netán valaki másba kerüljön át a lelked.

Call apja utálta a mágusok világát, és alaptól sem volt valami optimista, ám ez esetben a komorsága jobb kedvre derítette a fiút. Az érvelése vitathatatlan volt. Callnek eddig eszébe sem jutott, hogy esetleg átültetheti a lelkét valaki másba, vagy hogy a mágusok talán ettől aggódnak.

– Szóval itt akarnak tartani engem, bezárva – mondta Call. – Aztán majd szépen eldobják a kulcsot, és megfeledkeznek rólam.

Alastair erre hosszú pillanatokig hallgatott, ami sokkal kevésbé volt megnyugtató.

– Mióta tudtad? – fakadt ki Call, mikor már nem bírta tovább elviselni a csendet.

– Mit? – értetlenkedett Alastair.

– Hogy valójában nem vagyok a fiad.

A férfi a homlokát ráncolta.

– De hát te a *fiam* vagy, Call.

– Tudod, hogy értem... – sóhajtott a srác. Habár nem tagadhatta, hogy jólesett neki Alastair válasza. – Mikor jöttél rá, hogy Constantine lelke van bennem?

– Már rég – felelte Alastair, kissé meglepve a fiút. – Szinte kezdettől fogva sejtettem. Tudtam, mit kutatott Constantine. Lehetségesnek tűnt, hogy sikerült átültetnie a lelkét a testedbe.

Callumnak eszébe jutott a szörnyű üzenet, amit az anyja hagyott Alastairnek. A férfi soha nem beszélt róla Callnek, viszont Joseph mester, a Halál Ellenségének tanára és leghűségesebb szolgája megmutatta a fiúnak:

FIÚT MEGÖLNI.

Még mindig a hideg futkosott a hátán a gondolattól, hogy az édesanyja utolsó erejével ezt írta le, és hogy az

édesapja ezeket a szavakat olvasta, karjában egy visító kisbabával – Call-lel.

Alastair egyszerűen ott is hagyhatta volna őt csecsemőként a barlangban, ha már akkor sejtette, mit jelent az üzenet. A hideg elintézte volna helyette a piszkos munkát.

– Akkor miért vittél magaddal? Miért mentettél meg? – faggatta Callum az apját. Nem akart ilyen mérges hangot megütni, mégis így törtek fel belőle a szavak. Igenis *dühös* lett az apjára, pedig tudta, hogy nem lett volna más alternatíva, csakis az ő halála.

– A fiam vagy – ismételte Alastair makacsul. – Bármilyen más legyél is, mindig ugyanúgy a fiam maradsz. A lélek formálható, Call. Nincs kőbe vésve. Azt gondoltam, hogy ha helyesen nevellek... ha megfelelő útmutatást nyújtok neked... ha eléggé szeretlek, akkor minden rendben lesz veled.

– Na, aztán tessék, mi lett belőlem – sóhajtott a Call.

Mielőtt az apja válaszolhatott volna, megjelent egy őr a cella előtt, és közölte, hogy vége a látogatásnak.

Alastair felállt, majd fojtott hangon még annyit mondott:

– Nem tudom, hogy valóban helyesen csináltam-e a dolgokat, Call. De ha bármit is számít neked a véleményem, szerintem nincs azzal semmi baj, amilyen lettél.

Azzal megfordult, és hagyta, hogy egy másik őr kikísérje.

↑ ≈ Δ ○ @

Call azon az éjszakán jobban aludt, mint bármikor, mióta a Panoptikonba került. Az ágya keskeny volt, a

matraca lapos, a cellája pedig hideg. Amikor esténként lehunyta a szemét, mindig ugyanazt álmodta: ahogy a mágia sugara eltalálja Aaront. Ahogy Aaron teste a levegőbe repül, majd a földre zuhan. Ahogy Tamara Aaron fölé görnyedve zokog. Ahogy egy hang azt mondogatja: *te tehetsz róla, te tehetsz róla.*

Aznap éjjel azonban a fiú nem álmodott semmit, és amikor felébredt, egy őr állt a cellája előtt, tálcán hozva a reggelijét.

– Megint látogatód jött – mondta, miközben gyanakodva figyelte Callt. A fiú biztos volt benne, hogy az őrök továbbra is attól félnek, előbb-utóbb megpróbálja kinyírni őket az ördögi büverejével.

Call felült.

– Ki az?

Az őr vállat vont.

– Az egyik diák a sulidból.

A fiú szíve kalapálni kezdett. Biztos, hogy Tamara jött el hozzá. Csakis Tamara lehetett az. Ki más látogatná meg?

Ügyet sem vetett a tálcára, amit az őr becsúsztatott az ajtó alján lévő, szűk nyíláson. Azzal volt elfoglalva, hogy kihúzta magát ültében, ujjaival próbálta kifésülni kócos haját, megpróbált lehiggadni, és kitalálni, vajon mit mondhatna a lánynak, amikor belép.

Helló, mizu, bocs, hogy a legjobb barátunk halálát okoztam...

Kinyílt az ajtó a folyosó végén, és két őr kíséretében megjelent a látogatója. Az stimmelt, hogy egy magiszteriumos diák volt.

De nem Tamara.

– Jasper? – szólt Call hitetlenkedve.

– Jó, jó, tudom. – Jasper feltartotta a kezét, mintha a hálálkodást akarná elhárítani. – Nyilván teljesen letaglóz a kedvességem, amiért idejöttem.

– Ööö... – nyögte Call. Rufus mesternek igaza volt Jasper frizuráját illetően: a haja úgy festett, mintha évek óta nem fésülte volna meg. Call ámulva nézte. Jasper vajon sokat vacakolt vele, hogy így nézzen ki? Szándékosan borzolta össze ennyire? – Ha jól sejtem, azért jöttél, hogy közöld velem, a suliban mindenki utál engem.

– Á, nem igazán foglalkoznak veled – felelte Jasper, bár nyilvánvaló volt, hogy hazudik. – Nem tettél valami nagy benyomást másokra, amíg ott voltál. Alapvetően mindenki Aaron miatt szomorkodik. Rád úgy gondoltak, mint a segédjére, tudod? Beleolvadtál a háttérbe.

Téged tartanak Aaron gyilkosának. Így értette Jasper, még ha nem is mondta ki.

Call ezek után nem bírta rávenni magát, hogy Tamaráról kíváncsiskodjon.

– Nagy bajba kerültél? – kérdezte inkább. – Úgy értem, miattam.

Jasper megdörgölte a kezét drága farmerén.

– Leginkább csak azt akarták megtudni tőlem, hogy varázslattal vontál-e minket az ördögi bűvkörödbe. Azt válaszoltam, hogy nem vagy te elég jó mágus az ilyesmihez.

– Kösz, Jasper! – válaszolta Call, bár nem is tudta, hogy ironizál-e vagy sem.

– Szóval milyen a jó öreg Panoptikon? – kérdezte Jasper, és körülnézett. – Hát, eléggé sivárnak tűnik. Találkoztál igazi bűnözőkkel? Lett már tetkód?

– Most komolyan? – nyögött fel Call. – Azért jöttél, hogy arról faggass, van-e tetkóm?

– Nem – válaszolta Jasper, felhagyva az alakoskodással. – Igazából azért jöttem, mert... izé... Celia szakított velem.

– Mi van? – hördült fel Call. – Ezt nem hiszem el!

– Ugye?! – bólogatott Jasper. – Én sem tudtam elhinni! – Lehuppant a látogatóknak odakészített, kényelmetlen székre. – Pedig olyan tökéletes pár voltunk!

Call azt kívánta, bárcsak elérhetné Jaspert, hogy megfojthassa.

– Nem, úgy értettem, *nem hiszem el*, hogy azért jöttél ide, vagyis csakis azért estél át hat ellenőrző ponton meg egy valószínűleg igencsak kínos motozáson, mert a szerelmi életeredől akartál panaszkodni nekem!

– Egyedül veled tudok beszélni erről, Call – közölte Jasper.

– Úgy érted, azért, mert a falhoz vagyok láncolva, és nem hagyhatlak faképnél?

– Pontosan – közölte Jasper véresen komolyan. – Mindenki más eliszkol, amint meglát. De ők ezt nem érthetik. Vissza kell kapnom Celiát.

– Jasper! – szólt Call. – Elárulnál nekem valamit? De kérlek, tényleg válaszolj őszintén!

A másik srác bólintott.

– Ez a Tanács legújabb stratégiája a kínzásomra? Így akarják elérni, hogy mindent elmondjak nekik?

Miközben beszélt, vékony füstpászma kígyózott elő az alsó szintről, majd lángok villantak. A távolban megszólalt a riasztó.

A Panoptikon kigyulladt.

2. FEJEZET

A két őr, aki Call cellájához kísérte Jaspert, fojtott hangon vitatta meg a helyzetet. A börtön másik feléből kiabálás hallatszott, majd hirtelen megszakadt.

– Azt hiszem, jobb, ha én megyek. – Jasper felállt a székről, és idegesen nézett körül.

– Nem! – szólt rá az egyik őr. – Ez vészhelyzet. Egy látogató sem járkaíhat egyedül a börtönben. A saját biztonságod érdekében követned kell minket, ahogy elkísérjük a rabot egy evakuáló járműhöz.

– Azt akarják, hogy a Halál Ellensége közelében legyek, miután kiengedik a cellájából? – háborgott Jasper, mintha lett volna miért aggódnia. – Ez mégis hogy lenne biztonságos?!

Call grimaszt vágott.

Az egyik őr megnyitotta a mágiával lezárt ajtót, belépett Call cellájába, levette a fiú láncát, aztán megbilincselte.

– Velünk jössz! – utasította. – Szépen kettőnk között méssz, a tanonc meg előttünk.

Call megvetette a lábát.

– Valami baj van – jelentette ki.

– A börtön lángokban áll – mondta Jasper hátranézve.

– Az nem kifejezés, hogy baj van.

Call folytatta:

– Hetek óta magyarázza nekem egy csomó mágus, hogy milyen védett ez a hely. Hogy ide lehetetlen betörni, hogy képtelenség elpusztítani. Nem kellene lángokban állnia.

Az örök egyre idegesebbnek tűntek.

– Csönd legyen! Indulás! – parancsolt az egyikük Callre, és a karjánál fogva kirángatta a cellából.

– *A tűz el akar égni* – szölt Jasper, sokatmondó pillantást vetve Callre. Az ötsoros szövegből idézett, ami az elementális mágiát írta le. Az örök rásandítottak. Nyilván emlékeztek a szövegre a suliból.

A folyosón egyre jobban felforrósodott a levegő. Emberek rohagáltak fel-alá, riadtan kiabálva. Mostanra a többi cellát is kiürítették, a rabokat a kijárat felé kísérték.

– Tudom – felelte Call a másik srácnak. – De ennek a helynek akkor sem lenne szabad égnie.

– Figyelmeztettek minket a sima nyelvedre – mordult az őr, és meglökte Callt. – Hallgass, és mozogj!

Megolvadt fém és kő potyogott le a tetőről. Call ezen a ponton úgy döntött, nem aggódik tovább azon, miért történik mindez, és inkább azon idegeskedik, kijut-e innen élve. A két fiú meg a két őr végigsietett a folyosón, ami egyre forróbb lett. Call botladozott, rossz lábából szét-sugárzott a fájdalom. Hónapok óta nem gyalogolt ennyit.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Robaj hallatszott. A padló beomlott előttük, lángolva robbant szét hamuvá és lángoló kővé. Call a romokat bámulta, és tudta, hogy igaza volt: ez nem szimpla tűz.

Csak azt remélte, hogy túléli, és majd az örök képébe vághatja: *Nem megmondtam?!*

Az örök ekkor váratlanul elengedték. Call egy pillanatra azt hitte, más úton próbálnak kijutni velük a börtönből, ám a két férfi helyett futásnak eredt, kis híján fellökve Jaspert. Átugrottak a beomló padlón, épp, mielőtt az végleg megadta volna magát a lángoknak, és ép-ségben rogytak a földre a túloldalon. Sietve fölkeltek, és leporolták magukat.

– Ne már! – kiáltotta Jasper hitetlenkedve. – Nem hagyhatnak itt minket csak így!

Az egyik ór láthatóan elszégyellte magát. A másik viszont haragosan meredt Callre.

– A szüleim a fagyos mészárlásban haltak meg – közölte. – Felőlem aztán szénné éghetsz, Constantine Mad-den!

Call hátrahőkölt.

– De velem mi lesz?! – kiabálta Jasper, miközben az örök hátat fordítottak nekik, és elmentek. – Én nem vagyok a Halál Ellensége!

Ám a két férfi eltűnt. Jasper köhögve perdült meg. Vádló tekintettel nézett Callre.

– Mindenről te tehetsz! – nyavalyogta.

– Örülök, hogy ilyen bátran nézel szembe a halállal – mondta Call. Arra gondolt, hogy legalább Jasper van itt vele, aki miatt soha nem érzett bűntudatot, még akkor sem, amikor talán kellett volna. Jasperrel kapcsolatban lehetetlen volt nem úgy vélekedni, hogy mindent megérdemelt, ami csak történt vele.